

esztendeire körülfogja, mint a vasgyűrű, az utolsó nagy írói szakasz sikere, akár az indulás első tizenhat évében. A lezárt, mondanivalók nélküli oeuvre még gyarapodik, de minden új dráma, új próza csak ismétlés és emlékezés. Forradalmár maradt? Csak most igazán hitvalló, amikor elszegődött mellőle a politika chiméra-hada és azt mondja, — mert mondhatja — amit akar. És ez már idők fölötti. 1933 óta elkerültek mellőle és előle a német irodalom nagy egyéniségei, szinte egyedül van, az európai közhit szerint elvet-feladón és a megváltozott Németországban a változatlan, goethei németiséget képviseli. Akár Agnetendorfban él, akár Rügen mellett, akár Berlinben: az egyetlen a nagyok közül. A pátriárka, az ős, a hitvalló. Senki sincs körülötte, — csak a németiség. És akarhat-e mást? És most kérdezni kell: vétkes-e ezzel? megtagadja-e önmagát, ha marad és elmondja még, ami elmondanivalója van? Most volt hetvenöt éves és ez a jubileum csöndesen, egyedül Németországban vetve gyűrűket, mult el. Él még, egyre jobban hasonlítva Goethehez és egyre jobban az ő szerepében. De nyugodt-e? Megelégedett-e? Nem lehet tudni. Ifjúsága kalandját írja meg, a forrást figyel, ahol élete elindult és ezt a forrást fogja követni. Az aktuális Németország számára dolgozik evvel? A mindenkori Németország számára, az európai kultúra számára, melynek tragikus és sikeres, keserű és diadalmas pályájával senki sem volt igazabb, méltóbb munkása, mint éppen ő.

A FÜGE.

— Giuseppe Lipparini. —

*Szőlőskert a domboldalon,
nagy fügefákkal van beszegve.
Szél fuvolázik elhalón,
ráfú a duzzadt levelekre —
E lány zsongás egy zenekarral ér fel,
összefoly a patak kristály-neszével.
Madarak, itt-ott, felkacagnak:
a zene finom szövetébe
éles trillájuk beleszaggat.
Érett gyümölcsök inganak
az ágon:
jeges édesség, friss zamat —
egyikbe fogam belevágom.
Még körbeszáll mohó tekintetem:
csókot int a szőlő, fügefája, kék ég
s én a gyümölcs husában izlelem
e pillanat megejtő üdeségét.*

Képes Géza fordítása.